

Bloedband

ROSEMARY HART

Bloedband
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Rosemary Hart

Omslagontwerp: Marieke Veringa

Tekstredactie: Marieke Veringa & Marieke Frankema

Eerste uitgave juni 2024

NUR 343 / NUR 305

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Prolaag

L iam,

Ik kan niet geloven dat ik dit schrijf. Ik kan niet geloven dat jij dit bent. Ik wist dat je ontspoord was, maar wat de fuck?

Oh, en ik hoor dat je nu een andere naam gebruikt. Gewoon dat je het even weet: ik haat die naam.

Wat de fucking fuck is er mis met jou? Wat heb je verdomme met dat meisje gedaan? Ze was een tijdje geleden overal op het nieuws. Ik kon niet geloven dat ik *jouw* gezicht erbij zag.

Krijg de klere.

Sarah.

Sarah,

Verrast dat ik een brief van je krijg. Nooit gedacht dat je aan me zou denken terwijl ik hier wegrot. Sterker nog, ik meen me te herinneren dat je zei dat ik niets meer voor je was. Niemand.

Wat kan ik zeggen? Zelfs mijn verknipte kop weet dat je altijd de beste van ons drieën bent geweest. Ik hoop dat je een leuk, normaal leven hebt.

Liam,

Daar kom je niet mee weg, klootzak. Ik kan nooit een leuk normaal leven hebben met jou erin. Jij bent onderdeel van wat er gebroken is in mij. Ik heb dat meisje gegoogeld, die Juliet. Het is een wonder dat ze nog zo stabiel is.

Ik hoop dat je daar heel lang zit, en nadenkt over wat je hebt gedaan. Ik hoop dat je de rest van je leven spijt zult hebben.

Jezus.

Sarah.

Sarah,

Ik heb gedaan wat ik heb gedaan. Spijt dient niemand.

Sarah,

Je geeft geen antwoord. Dat snap ik.

Ik zat fout. Spijt dient een doel. Het eet me vanbinnen op. En je hebt gelijk. Juliet is het beste wat me ooit is overkomen. Dat weet ze. De enige reden dat ik hier ben is vanwege haar. Ik wil het haar zo graag vertellen, maar in tegenstelling tot jou schrijft ze niet terug.

Liam,

Ik weet echt niet wat ik van je laatste brief moet denken. Neem je medicijnen? Dat meisje is waarschijnlijk slim om bij jou uit de buurt te blijven... Bij jou en bij 'Zwart', als dat nog steeds is wie je denkt dat je bent. Ik weet het niet. Het klinkt alsof je op de juiste plek bent, als het ze lukt om tot je door te dringen. Mij lukte dat nooit.

Ik heb gehoord dat je op zoek was naar verlossing in Mongolië. Verlossing van wat, Liam? Van pa? Van jezelf? Ik weet dat ze je zoveel pijn hebben gedaan.

Zoveel pijn.

Ze hebben ons alle drie beschadigd. Misschien hebben we allemaal verlossing nodig. Maar niemand van ons heeft gedaan wat jij hebt gedaan. Wij doen anderen geen kwaad. We geven geesten niet de schuld.

Deal with your shit. Daar heb je Juliet niet voor nodig.

Sarah.

Sarah,

Hou op over verlossing. Ik heb er genoeg over gehoord dat het maar blijft rondzoemen in mijn kop. Ja, ik ben een zondaar. Ik heb niemand om voor me te bidden. Ik kan Zwart niet eeuwig de schuld geven.

Ik heb gedaan wat ik heb gedaan.

Sarah,

Hoe vraag je vergeving aan iemand die nooit meer met je wil praten?

Hoe vergeet je het gezicht dat je gered heeft?

Niet dat jij dat zou weten. Trek je van mij maar niks aan.

ROSEMARY HART

Hoe gaat het met jou? Ik vraag het oprecht.

Liam

Liam,

Je hebt je eigen naam geschreven. Ik weet niet of dat iets betekent. Misschien is het gewoon *wishful thinking* van me.

Hoe het met me gaat? Ik hou mezelf bij elkaar met lijm en plakband, maar aan de buitenkant zie ik er relatief heel uit. Ik woon in een normaal huis met een normale tuin. We hebben een hond. Ik heb een baan. Therapie helpt, zoals je ongetwijfeld zelf hebt ontdekt. Ik had erop moeten aandringen toen we jong waren.

Hoe dan ook, hier is een foto van Lily en Violet. Ze zijn nu vijf. Ze hebben natuurlijk geen idee dat je bestaat. Ik kan ze niet opzadelen met zoets duisters.

Wat je vragen betreft: je kunt Juliet niet om vergiffenis vragen, klootzak. Zij mag verder met haar leven zonder jou.

Sarah

Lieve Sarah,

Het is goed om te horen dat je meisjes gelukkig opgroeien. Je hoeft ze niet over mij te vertellen, dat is heel begrijpelijk.

Trouwens, je hebt gelijk. Om vergiffenis vragen is egoïstisch. Ik zal stoppen.

Leef een gelukkig leven voor mij.

Je broer,

Liam

Liam,

Ik maak me zorgen om Ethan. Ik probeer hem al meer dan twee weken te bellen. We zijn bij zijn huis geweest, maar het is donker binnen. Ik wil geloven dat het goed met hem gaat, maar we weten allebei dat dat een leugen zou zijn. Of hij ligt ergens dood in een goot, of hij is er weer ingeluisd door die klootzakken. Mijn gevoel zegt me dat hij nog leeft, want mijn laatste appbericht heeft twee blauwe vinkjes. Maar eerlijk gezegd kan het wie dan ook zijn geweest zijn die zijn telefoon controleerde.

Als hij nog leeft, heeft hij hulp nodig. Maar ik kan Violet en Lily niet riskeren.

Ik weet niet eens waarom ik je dit vertel. Je kunt niet veel doen vanaf daar.

Ik kan dit niet meer, Liam. Eén broer opgesloten, de ander ergens wegwijnend in dat circuit. Het is allemaal zo kapot. Wij zijn allemaal zo kapot.

Ik wil gewoon leven.

Sarah

Sarah,

Wat de fuck doet Ethan daar weer? Drugs smokkelen? OD'en?

Het spijt me. Jezus. Ik kan zien dat je mij de schuld wilt geven. Dat is oké. Geef mij de schuld maar.

Schrijf me.

Liam

Liam,

Misschien is het jouw schuld, maar Ethan heeft zijn keuze gemaakt. Hij heeft me gebeld. Het klonk niet goed. Bang, eigenlijk. Ja, hij is een drugsezel, maar ik denk dat hij deze keer weet dat hij het verknald heeft. Hij wil eruit stappen, maar dat gaat niet. Ik ben bang om hem in mijn huis toe te laten. Lily en Violet zijn mijn eerste prioriteit, ik kan ze niet riskeren.

Hoe is het met jou? Neem je nog steeds medicijnen? Je lijkt best helder.

Je zus,

Sarah

1: Liam

Ik ben er klaar voor.

Dat mag ik verdomme tenminste hopen. We hebben onze koppen laag gehouden, het strikte dagelijkse ritme gevolgd van de bak waarin ik al vier jaar opgesloten zit. Afwachtend. Voorbereidend. Aan het trainen. Ik denk niet dat ik ooit zo fit ben geweest als nu. Trainen was sowieso een goede manier om al mijn opgekropte agressie te lozen. Urenlang heb ik gewichten getild, waarbij mijn spieren net zo heet brandden als mijn razernij.

Ik was woedend op Juliet. Voor een tijdje, in ieder geval. De manier waarop ze naar me keek in de rechtszaal, haar mooie, droevige ogen op de mijne gericht, de manier waarop ze me vertelde dat ik niet meer te redden was. De manier waarop ze me sierlijk de rug toekeerde en voor altijd uit mijn leven verdween.

Daarna miste ik haar elke dag. Als ik sliep, hield ze me gezelschap in mijn dromen. Als ik wakker was, beeldde ik me haar naast me in. Juliet loslaten voelde als mezelf door een donker, zuurstofloos gat persen.

Maar vier maanden geleden hervond ik mijn doel. Juliet sluimert nog steeds in mijn achterhoofd, een lieve stille muze waar ik af en toe over mag dromen, maar ik richt me nu volledig op Ethan.

Dus heb ik getraind om zowel mijn geest als mijn lichaam aan te scherpen. Ik ben er klaar voor. Mijn bondgenoten zijn er klaar voor. Ik zou liegen als ik zei dat ik niet

nerveus was, maar wat kan me tegenhouden als ik niets te verliezen en verdomd veel te winnen heb?

‘Laatste keer, man,’ zegt Mark achter me.

Ik grom terwijl ik het zware gewicht voor de laatste keer optil en hij het voor me in de houder legt. Ik sta op en veeg met een handdoek het zweet weg dat van mijn gezicht naar mijn nek loopt.

‘St. James.’

Een blik is voldoende om de penitentiaire medewerker te laten krimpen. Ze horen hun angst niet te tonen, maar ik ga ervan uit dat ze de duisternis binnenin me soms door mijn ogen zien glinsteren. Zwart roert zich de laatste weken weer. Ik hou hem aan ketenen, maar hij is er, dat voel ik.

‘Wat?’ vraag ik, terwijl ik de verfrommelde handdoek op de grond gooi.

‘Je hebt een bezoeker.’

Een wat?

Ik werp de man een felle blik toe en vraag me af of hij niet de bizarre fout begaat om mij voor iemand anders aan te zien.

Bezoekers komen niet voor mij. Ik heb allang geaccepteerd dat ik niemand heb, behalve mijn lieve denkbeeldige muze, en misschien Sarah, hoewel zij me nooit komt opzoeken.

‘Ze wacht al. Je krijgt dertig minuten.’

Zij. Ik zie Mark even zijn wenkbrauwen optrekken, maar ik negeer hem. Dus het is inderdaad Sarah. Me proberen te herinneren wanneer ik haar voor het laatst in levenden lijve heb gezien blijkt onmogelijk. Het moet twintig jaar geleden zijn; langer zelfs. Haar gezicht kan ik nog steeds reconstrueren, maar ik merk dat er stukjes van de puzzel ontbreken. Had ze blauwe ogen of grijze? Er zat een kuiltje in haar linkerwang, of was het haar rechter? Niet dat het wat uitmaakt. Als ze hier is, betekent het dat er nieuws is over Ethan, en dat kan geen blijde boodschap zijn.

Ik knik naar de medewerker, die Johan Steinberger heet. Hij komt precies om 7:30 voor zijn dienst aan, luncht om 12:05 en vertrekt om 16:55 naar huis. Ik heb zijn activiteiten bestudeerd als een wetenschapper die het gedrag van een zeldzaam dier in kaart brengt. Dat geldt voor alle correctiefunctionarissen, trouwens.

Ik ga naar mijn cel. Eigenlijk is het meer een klein slaapkamertje met een dik slot aan de buitenkant. Heb ik even geluk dat ik nog steeds wacht op de definitieve

uitspraak in hoger beroep. Deze bak is niet zo zwaar, wat ook de reden is dat Mark hier zit, en we hebben hier een veel comfortabeler verblijf dan wanneer ik straks ongetwijfeld levenslang krijg. Tot de avondklok ingaat mag ik binnen deze gesloten muren vrij rondlopen.

Ik trek mijn met zweet doordrenkte zwarte T-shirt uit en trek een identiek shirt aan. Het zou niet cool zijn om ruikend als een zure hond binnen te komen op het moment dat mijn zus eindelijk besloten heeft om haar verknijpte broertje op te zoeken.

Johan loopt met me mee naar het gedeelte van de instelling waar ik nog nooit ben geweest: de bezoekersruimte. Het is leuk, op een ziekelijk zoete manier. De gang ernaartoe is duidelijk ontworpen om me in een prettige stemming te brengen, met zijn kitscherige ingelijste aquarelschetsen van generieke landschappen en de verbleekte gele verf op de muren, die me vast aan zonnige dagen moet doen denken, of zoiets.

‘Die dertig minuten gaan nu in,’ zegt Steinberger tegen me, met zo’n glimlach dat ik aan hem kan zien dat hij maatjes met me probeert te zijn, ook al weten we allebei dat ik zijn nek met mijn blote handen zou kunnen breken als ik dat zou willen.

Niet dat ik dat zou doen. Dat soort problemen ga ik niet uitlokken, niet nu we zo dichtbij zijn.

Dus glimlach ik terug, wat hem duidelijk nog meer afschrikt, want zijn grijns smelt van zijn gezicht af als boter in een hete pan. Met een klein knikje houdt hij zijn sleutelkaart tegen het deurslot, dat piept en dan ontgrendelt.

‘Veel plezier. We houden toezicht vanuit het raam.’

Ja, ja. Bemoeizuchtige ogen zijn altijd overal.

Ik zet me even schrap. Ben ik klaar om mijn zus onder ogen te komen? Klaar om te horen welk nieuws ze meebrengt over ons jongste broertje?

Als Ethan al dood is, zal ik me klote voelen. Ik zal mezelf de schuld geven, maar het zal ook gewoon weer een extra punt zijn op mijn waslijst van onvergeeflijke zonden. Wat stelt één vinkje meer nog voor als je toch al naar de hel gaat? Maar de pijn van mijn zus. Kolere. Ik heb mijn hart nog maar pas een beetje kunnen verzachten. Ik weet niet zeker of ik het kan verdragen om haar te zien instorten.

Met een zucht die eruit komt als een lage grom, loop ik langs Johan Steinberger en stap ik de kleine kamer binnen die is ingericht voor bezoekers.

Mijn ogen zoeken Sarah, me afvragend of ik moet proberen haar te omhelzen of dat ze daar diep aanstoet aan zou nemen.

Er zit een meisje in een stoel, zenuwachtig te frunniken aan een los steekje op de armleuning. Zodra de deur achter me dichtgaat, springt ze overeind, bijna alsof ze meteen de kamer weer uit wil vluchten en bewust moeite moet doen om haar benen tegen te houden.

Mijn hersenen hebben even tijd nodig om bij te komen van wat mijn ogen zien.

Die glanzende bos donkerbruin haar. Die ogen die tot in mijn ziel hebben gestaard. Het gezicht dat me zowel kwelt als troost tijdens de lange uren van elke eenzame nacht.

Niet Sarah.

Dacht ik dat ik angstig was om mijn zus onder ogen te komen na al die tijd? Fuck. Het is niets vergeleken met de golf van pure paniek die door mijn aderen stroomt als ik naar die ene persoon staar voor wie ik op mijn knieën zou vallen. Degene die ik heb moeten laten gaan. Degene die ik niet langer om vergiffenis vraag.

‘Juliet.’ Haar naam verlaat mijn keel als een schor gefluister.

Volgens mij zie ik mijn angst weerspiegeld in haar ogen, maar het is in een flits verdwenen. Ze tilt haar kin naar me op, alsof ze zich voorbereidt op een gevecht.

En misschien doet ze dat ook wel. Verdomd als ik weet waarom ze hier is, op dit moment, uitgerekend vandaag.

Fuck. Uitgerekend vandáág.

‘Hallo, Liam,’ zegt ze, haar stem een beetje rasperig van de zenuwen. Ik kijk hoe haar keel beweegt als ze slikt. ‘Hoe gaat het met je?’

Ik doe een stap in de richting van de tweede stoel, dan nog een paar, en met elke stap deinst ze achteruit, tot ze lijkt te slinken en iets te vlug weer gaat zitten. Ik ga ook zitten, leun iets voorover en laat mijn ellebogen op mijn knieën rusten terwijl ik mijn vingers in elkaar vouw. Waarom is ze hier? Heeft ze eindelijk, na vier lange jaren, de moed verzameld om in mijn gezicht te komen spugen? Ik kijk naar haar mooie, gespannen gezicht. Nee. Juliet was altijd bang voor me, maar een lafaard was ze nooit.

Ze knippert iets te snel, nog zo’n nerveus gebaar. ‘Wil je niet met me praten?’

‘Hallo, Juliet.’

Haar borstkas gaat omhoog onder haar blauwe spijkerjasje en ze haalt scherp adem. Arm konijntje, opgesloten in de kamer met de wolf die haar eerder had gebeten. Toch blijf ik staren, deels omdat ik mijn ogen niet van haar af kan houden en deels omdat ze het verdient om zich zo nerveus te voelen. Het is tenslotte niet mijn schuld dat ze hier is.

Na een moment laat ze haar blik zakken. ‘Ik heb je brieven gekregen.’

Er schiet weer een steek van vlijmscherpe paniek door me heen, ook al slaag ik erin mijn gezicht stoïcijns uitgestreken te houden. Mijn brieven waren het wanhopige gewauwel van een krankzinnige. Mijn kop was niet in orde. Ik denk dat het dat nog steeds niet is, maar ik ben de laatste jaren een stuk helderder, al zal ze dat nooit kunnen weten als alles wat ze zich van mij herinnert... nou ja... Zwart is.

‘Een jaar,’ zeg ik uiteindelijk schor. ‘Je hebt een jaar gewacht om me dat te komen vertellen, Juliet?’

‘Nou ja.’ Ze verschuift in haar stoel. ‘Ik wist er pas een jaar geleden iets van.’

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk.’

Haar ogen schieten omhoog, en daar is het weer: die prachtige vonken die haar pupillen laten schitteren en glinsteren als sterren. ‘Ik ben verhuisd, idioot, en mijn moeder heeft ze voor me achtergehouden.’

Ik moet bijna lachen. *Idioot.*

‘En ja, ik had een jaar nodig om te beslissen wat ik er verdomme mee wilde doen,’ zegt ze, terwijl ze haar armen over elkaar slaat. ‘Als je erover gaat mokken, ben ik hier zo snel weg dat je niet eens met je ogen kunt knippen.’

‘Oeh, u bent een strenge lerares, juffrouw Cunningham.’ Ik geef haar mijn beste grijns en het lijkt effect te hebben, want haar wangen kleuren roze. Ik wil haar hier niet weg hebben. Fuck nee. Ik wil haar proeven en ruiken, om te zien of ze net zo zoet is als ik me herinner. Maar aanraken is ten strengste verboden in deze kamer, en zelfs als ik het zou kunnen, heb ik beloofd haar met rust te laten. Als het niet voor mijn eigen bestwil is, dan wel voor die van haar. En hoezeer ik het ook betreurt, ik moet haar zo snel mogelijk uit mijn buurt hebben.

‘Dus,’ zeg ik, waarbij ik het woord langzaam rek. ‘Na al die tijd...Heb je me eindelijk gemist?’

‘Gemist? Je hebt me meerdere keren bijna de dood ingejaagd,’ antwoordt Juliet kil.

‘Ik heb er ook voor gezorgd dat je niet doodging.’

Haar wangen worden nog iets roder. Ik hoop dat ze denkt aan al die koude nachten in mijn armen, op zoek naar het enige toevluchtsoord dat ze nog had. ‘Moet ik je daarvoor bedanken?’

‘Je hoeft helemaal niets te doen. Juultje.’ Ik glimlach als ik haar zie vertrekken van ongemak door dat koosnaampje en kom uit mijn stoel om een paar langzame stappen door de kamer te zetten, terwijl ik mijn handen in mijn zakken steek. ‘Niemand vertelt je wat je moet doen, wat je moet voelen, wie je moet vergeven. En toch... ben je hier.’

‘Ik wilde gewoon weten of het echt is.’

Ik stop met mijn rug naar haar toe en staar naar de muur. ‘Of wat echt is?’

Ik hoor geritsel van papier en als ik over mijn schouder kijk, zie ik dat ze met licht trillende handen een brief openvouwt.

‘Is het waar dat Zwart weg is?’

‘Hij zal nooit weg zijn,’ antwoord ik zacht. ‘Maar hij is stil geweest.’

‘En met jou... gaat het goed?’

Ik denk er even over na, en over Sarah en Ethan, en over wat ik ga doen, en haal mijn schouders op. ‘Tuurlijk, het gaat goed.’

Een zacht gesnuif vertelt me dat ze er niet intrapt. ‘Ik denk dat ik je nog steeds te goed ken.’

Dat doe je ook. Daarom moet ik haar ook weggagen.

Ik draai me volledig naar haar toe, handen nog steeds in mijn zakken. ‘Erewoord. Mag ik doodvallen als ik lieg. Was dat alles?’

‘Uhm...’

‘In dat geval...’ Ik trek mijn handen uit mijn zakken en maak een spottende buiging in haar richting. ‘Een genoeg om je gezien te hebben, popje.’

Het is bijna komisch hoe verbijsterd Juliet me aankijkt. ‘Neem je me in de maling?’

‘Helemaal niet. Ren maar weg voordat de grote boze wolf je weer te pakken krijgt.’

Niet dat ik van plan ben haar ooit nog te zien.

Maar toch. Mijn woorden hebben het gewenste effect, want Juliet lijkt ineen te krimpen, voordat ze uitdagend haar kin omhoog steekt, opstaat en naar de deur loopt. Die gaat voor haar open en een van de bewakers staat aan de andere kant te

wachten om haar door het doolhof van sluizen terug te leiden naar de wereld van vrijheid. Ze zegt niet eens gedag. Ik vermoed dat dit de enige kans op closure was en dat ik het voor ons allebei heb verpest.

Pas als ze weg is, merk ik wat ze vergeten is. Mijn brief ligt nog opengevouwen op haar stoel. Ik pak hem op. Het papier is helemaal frommelig, alsof het meerdere malen tot een prop is verkreukeld en daarna weer is gladgestreken.

Het is duidelijk dat mijn kleine muze het herhaaldelijk heeft geprobeerd weg te gooien.

Waarom heeft ze dat niet gedaan? Zou het werkelijk zo zijn dat lieve Juliet Cunningham een verborgen plekje in haar hart heeft waar ze haar donkere aanbieder niet uit kan bannen?

Interessant idee. Maar nutteloos. Nu ze weg is, kan ik ons plan in gang zetten.

Ik prop de brief in mijn zak voordat de bewaking die af kan pakken. Met grote vergrijpen kom zelfs ik hier niet ongemerkt weg, maar die idioten zijn gemakkelijk om de tuin te leiden als je het maar subtiel aanpakt.

En dan loop ik met uitgestreken gezicht de bezoekersruimte uit. *Ren naar je vrijheid, lieve Juul*. De wolf komt je niet achterna, maar deze muren zullen hem ook niet lang meer gevangenhouden.

2: *Juliet*

‘En, hoe was je date?’ Mariah wiebelt haar wenkbrauwen boven haar grote glas verse muntthee.

Ik haal mijn schouders op naar mijn vriendin, terwijl ik mijn handen warmhoud door ze om mijn koffiemok te vouwen. Ook al is het lente, het is nog steeds koud, en we werden net overvallen door een enorme stortbui op weg naar de bushalte. We zijn het eerste de beste cafeetje dat we konden vinden ingevlucht, en nu zitten we verdrongen in een hoekje bij de oude ruiten op de tweede verdieping.

‘Echt waar?’ Mariah neemt een slokje van haar glas en trekt een grimas als ze ongetwijfeld haar tong verbrandt. ‘Die man is een heuse miljardair en hij neemt je mee uit, en het enige wat jij doet is je schouders ophalen?’

‘Hij is geen miljardair,’ corrigeer ik haar. ‘Eerder... een miljonair.’

‘Oh, sorry. Mijn fout.’

Ik moet lachen. ‘Oké, weet je wat? Het was eigenlijk zo slecht nog niet. Derek is een heel aardige man.’

‘Hm-hm. Aardig, knap en rijk.’

‘Het is niet alsof hij die miljoenen aan mij heeft uitgegeven. Het was een normaal afspraakje; een etentje, een drankje, een wandeling in het park. En hij was aardig.’ Ik glimlach een beetje, ondanks mijn bedenkingen. ‘En knap.’

Mariah bestudeert me even vanaf de andere kant van het vierkante tafeltje, voordat ze knikt. ‘Mooi zo. Dat verdien je.’

‘Verdomd als dat niet waar is.’

Mariah lacht, net als ik, en dan zoekt mijn telefoon.

Derek:

Zou je graag weer zien vanavond. Ik ken een gezellig restaurantje dat je vast leuk zult vinden. Haal ik je om zeven uur op? Alleen als je vrij bent, natuurlijk.

‘Als je het over de duvel hebt,’ mompelt ik, terwijl ik het bericht aan Mariah laat zien, die naar me grijnst en opnieuw suggestief met haar wenkbrouwen wiebelt.

‘Derde date?’

‘Ik ben er niet klaar voor om verder te gaan dan een etentje, als dat is wat je vraagt.’

‘Ik weet het. Maar ga je weer met hem uit?’

‘Ja,’ glimlacht ik, terwijl ik snel een berichtje terug typ. ‘Ik denk het wel.’

Mariah knikt. ‘Goede beslissing. Je verdient echt een goede man in je leven.’

Ja, want mijn leven is al genoeg getekend door één specifieke slechterik. Ik kan niet geloven dat ik hem heb opgezocht. Het is nu drie maanden geleden sinds die ongemakkelijke ontmoeting en ik weet nog steeds niet of het me heeft geholpen om het af te sluiten of dat het me alleen maar meer naar de kloten heeft geholpen.

Tot op de dag van vandaag kan ik niet zeggen wat ik precies hoopte te bereiken door Liam St. James weer in zijn felle ogen te staren, maar ik ben er vrij zeker van dat ik niet kreeg waar ik voor kwam.

‘Hé. Aarde aan Juliet?’

Ik knipper met mijn ogen. ‘Sorry.’

Mariah werpt me een meelevende blik toe. ‘Je dwaalde weer af, hè?’

‘Nah... Een beetje maar.’ Ik wrijf over mijn voorhoofd en forceer een glimlach. ‘En weet je, Chris was ook zo beroerd nog niet.’

‘Alleen heel beroerd in het uitruimen van de afwasmachine.’

‘Het klinkt zo stom als je het zo zegt.’ Ik neem een slok van mijn koffie. ‘Alsof je niet zo’n punt moet maken van het huishouden, maar...’

‘Oh nee, ik sta achter je, dame. Dat soort shit gaat aan je knagen. Je hebt hem genoeg tijd gegeven om zijn gewoontes te veranderen en hij had er geen zin in. Wie z’n billen brandt, moet op z’n blaren zitten.’

‘Bravo.’ Ik klink mijn koffiemok tegen haar theeglas.

Wanneer we het cafeetje uitlopen, is het gestopt met regenen. Mariah omhelst me en gaat haar eigen weg, terwijl ik de bus neem naar mijn kleine appartement net buiten de stad. Ik ben er nog maar kort geleden in geslaagd om van mijn oude,

bouwwallige appartementje naar deze nieuwe woning te verhuizen, en ik ben er helemaal weg van. Het is zo dicht bij de basisschool waar ik lesgeef dat ik elke ochtend naar mijn werk kan lopen en op tijd thuis kan zijn om uitgebreid avondeten voor mezelf klaar te maken. Ik moet toegeven dat ik nog meer van mijn huis geniet sinds Chris er vorige zomer uit vertrokken is, na een korte poging om onze romance nieuw leven in te blazen.

Het gebouw is nogal oud en de stenen trap naar de voordeur wordt erg glad na een regenbui, dus let ik goed op waar ik mijn voeten neerzet. Zodra ik bij de deur ben, valt mijn oog op de rode roos die op de bovenste trede is neergezet, leunend tegen de muur, met een zwart satijnen lint om de stengel.

Voorzichtig, zodat ik mijn vingers niet aan de doornen prik, pak ik hem op. Hij ziet er vers uit, met een paar regendruppels op de fluweelrode bloemblaadjes.

Verbaasd neem ik hem mee naar binnen, waar ik hem in een vaasje zet. Er zit geen briefje bij, maar hij moet van Derek zijn. Dat is eigenlijk wel heel ouderwets romantisch. Hulde voor hem, denk ik glimlachend.

3: *Juliet*

Ik zet mijn tas neer op het tafeltje bij de deur, trek mijn natte jas uit en hang hem aan de kapstok. Mijn maag knort. Normaal gesproken zou ik rond deze tijd beginnen met het voorbereiden van het avondeten. Ik eet zelden na zevenen, maar ik denk dat ik nu moet wachten. Misschien kan ik Derek een berichtje sturen om me eerder op te halen? Maar ik heb geen idee wanneer hij vrij is. Eigenlijk heb ik überhaupt maar een wazig beeld van wat hij de hele dag uitspookt. Iets met de aandelenmarkt... Geen idee. Ik geef toe dat ik een beetje glazig werd toen hij me erover vertelde. Vreemd genoeg leek hij dat wel charmant te vinden.

Nou, als ik mijn mopperende maag dan toch moet negeren, kan ik mijn tijd net zo goed verstandig besteden. Ik stap onder de douche, was mijn haar en smeer me in met die fijne body butter die ik onlangs heb gekregen. Hmm. Rozemarijn en munt. Het ruikt lekker; fris en een beetje zoet, maar niet mierzoet.

Ik scheer zelfs mijn benen. Niet dat hij mijn blote benen te zien zal krijgen. Ik meende wat ik tegen Mariah zei. Derek mag dan heel charmant zijn, ik ben gewoon niet in de stemming om tussen de lakens te rommelen met een man die ik nog maar twee keer heb ontmoet.

Sowieso heb ik met niemand echt gerommeld, tussen de lakens of ergens anders.

Ik werp een blik op de fles aftershave die nog in een hoekje van mijn badkamer staat. Chris is hem vergeten toen hij wegging en ik vergeet hem steeds weg te gooien. Betekent dat dat ik Chris mis? Ik sluit mijn ogen onder de hete straal van de douche.

'Ik was wat bekend voor je was.' Dat zei hij toen we uit elkaar gingen. Het was een beschuldiging geweest en hij had zijn doel getroffen. Dat was precies de reden dat ik bij hem terug was gekomen—omdat het makkelijk voelde. Veilig. Maar niets is makkelijk als je hart niet meedoet. Hoe het werkelijk zit... wat ik nooit aan iemand heb toegegeven, zelfs niet aan Mariah, maar wat Chris blijkbaar toch met een zesde zintuig had aanvoeld... is dat ik het nooit met hem heb uitgemaakt omdat hij een rommel in huis maakte.

Natuurlijk was dat irritant. En ja, natuurlijk, hij is een volwassen man en geen kleuter, dus waarom zou hij die verdomde vaatwasser niet eens uitruimen?

Maar dat was niet de reden.

Ik kon niet bij Chris blijven omdat hij té veilig was. Hij voelde zo afschuwelijk alledaags, en die arme jongen kon daar ook niets aan doen. Het is niet zijn schuld dat hij een normaal, goed functionerend persoon is die geen donkere stemmetjes in zijn hoofd hoort fluisteren.

Fuck.

Ik verzamel mijn natte haar in mijn hand, wring het uit en zet dan snel de douche uit.

De rauwe waarheid is dat Liam me goed overhoop heeft gegooid. De mannen die ik ontmoet zijn steeds of te giftig of te saai, en geen van beide lijkt me een aantrekkelijke optie voor een gezonde relatie.

Ik wikkel mijn haar in een handdoek en begin dan mijn druipende lichaam af te drogen. Hoe dan ook, deze date kan anders zijn. Derek is aardig, maar ik heb hem nog niet saai gevonden. Misschien omdat hij zo vaag is over wat hij de hele dag doet, of misschien omdat hij rijk genoeg is om door het leven te gaan met een vrolijke fuck-it-houding.

Ik vraag me af of hij ooit in Mongolië is geweest.

Ik vraag me af of hij ooit een pistool heeft vastgehouden.

Jezus, dat is gewoon verkeerd. Ik had Liam nooit moeten bezoeken. Ik zweer het, die man is als een langzaam kruipend vergif in mijn systeem. Het is weken geleden dat ik kort met hem gesproken heb, en veel langer geleden dat ik aan hem overgeleverd was, en toch... Toch word ik in mijn hoofd nog steeds achtervolgd door zijn aanwezigheid.

Ik föhn mijn haar en doe een beetje make-up op, niet meer dan wat blush en wat glimmende highlighter op mijn jukbeenderen, voordat ik mijn hoofd schuin houd en in de spiegel staar. Zie ik eruit als de date van een miljonair? Maakt het eigenlijk uit?

Ik kies een eenvoudige fluweelzacht zwart jurkje. Het hangt al jaren in mijn kast en ik had nooit zin om het te dragen, maar terwijl ik voor de spiegel van de ene kant naar de andere kant draai, besluit ik dat het me een lieve, verfijnde uitstraling geeft. Het heeft een rijtje nepparels langs een hoge ronde halslijn. Ik vraag me af of Derek het verschil kan zien tussen echte en namaakparels.

Wat schoenen betreft, tja... Ik heb geen hakken met riempjes of enkelbrekende stiletto's, dus hij zal me moeten accepteren in mijn zwarte leren enkellaarsjes. Ik neem even de tijd om de regen en modder eraf te vegen met een vochtig doekje.

Ziezo. Ik grijns naar mezelf in de spiegel. Dat is genoeg. *Take it or leave it*, rijke man.

Precies om zeven uur klinkt mijn deurbel. Derek leunt tegen de zijkant en doet een klein stapje achteruit als ik de deur open. Hij glimlacht naar me. 'Goedenavond, Juliet.'

'Hoi.'

'Je ziet er lieflijk uit.'

'Bedankt, jij ook.' Hij draagt een dure zwarte jas en zijn kastanjekleurige krullen wiegen zachtjes in de wind.

'Lieflijk?' Zijn glimlach wordt breder. 'Wat leuk.'

Ik grijns en haal mijn schouders op, pak dan snel mijn jas en stap naar buiten.

'Ik heb een auto,' zegt Derek. Hij biedt me zijn arm als een klassieke gentleman en ik neem hem graag aan, want het trapje voor mijn huis is nog steeds glibberig.

'Deze kant op, er was niet veel ruimte om te parkeren.' Hij leidt me over de stoep. 'Hoe was je dag?'

'Wel goed. De jouwe?'

Ik weet niet zeker waarom ik een rimpeling van irritatie bij hem bespeur, maar hij is verdwenen zodra ik mijn ogen opsla om zijn gezicht te bestuderen in het schijnsel van de straatlantaarn.

'Oh, het was druk. Veel telefoontjes. Er schijnen wat onregelmatigheden te zijn, wat een volledig onderzoek betekent...' Zijn stem zwakt af als we bij de auto komen.

Toen Derek zei dat hij een auto had, bedoelde hij niet dat hij er zelf in reed. Er wacht een chauffeur binnen, die me beleefd toelacht en, zodra we veilig binnen op onze plek zitten, wegrijdt zonder verdere instructies.

‘Laten we het over spannendere dingen hebben,’ zegt Derek vrolijk, na een korte stilte. ‘Zei je niet dat je vandaag met een vriendin was?’

‘Ja. We hebben geluncht.’

‘Geluncht.’

‘En theegedronken.’

‘Goeie God, Juliet, ik probeer een gesprek met je te voeren.’

Zijn toon verrast me en ik bestudeer zijn gezicht in het schemerige licht van de auto. ‘Sorry. Ik heb een lange dag gehad en mijn hoofd voelt een beetje gekookt, dat is alles.’

Hij zucht en haalt een hand door zijn perfecte krullen. ‘Nee, het spijt mij. Het lijkt erop dat we allebei lange dagen hebben gehad. Je bent gewoon zo gesloten en ik hoopte dat ik vandaag wat dieper met je kon gaan.’ Plotseling ligt zijn hand op de mijne en knijpt hij er zachtjes in. ‘Laten we opnieuw beginnen, oké?’

‘Oké.’ Nu voel ik me rot. Ben ik echt zo gesloten? ‘Je weet dat er dingen zijn gebeurd... in mijn verleden. Toch?’

Zijn blik wordt donkerder. ‘Ik geef toe dat ik me bewust ben van wat er met je gebeurd is.’

‘Juist.’ Ik grimas. Het is niet dat ik het mensen kwalijk neem dat ze mijn naam googelen en verschillende oude nieuwsartikelen tegenkomen. Het was te verwachten. Derek is zo vriendelijk geweest om er niet zelf over te beginnen. ‘Nou ja,’ verzucht ik, ‘ik heb van die dagen, sommige meer dan andere, waarin het allemaal weer naar boven komt. Kleine dingen kunnen het triggeren... Een geluid, of een geur...’ Ik kijk op en zie dat hij me met de grootst mogelijke aandacht bekijkt, alsof er buiten de achterbank van deze auto niets anders bestaat dan ik.

‘En was dat het, vandaag?’ vraagt hij zacht. ‘Een geur of een geluid?’

‘Nee, niets bijzonders,’ mompel ik, terwijl ik mijn schouders ophaal. ‘Het was gewoon een van die dagen. Maar ik ben oké, echt waar.’

‘Daar twijfel ik niet aan.’ Hij knijpt weer in mijn hand en het voelt zo warm en geruststellend dat het me doet glimlachen. ‘En kijk eens aan, we zijn er.’

We stoppen bij het restaurant en de chauffeur doet de deur voor ons open. Derek stapt als eerste uit en steekt een hand uit om me elegant naar buiten te helpen.

Het restaurant is heel charmant. Kaarslicht geeft alle hoekjes een warme, romantische sfeer, en overal staan elegante bloemstukken op de tafeltjes. Een gastvrouw begroet ons hartelijk en begeleidt ons naar onze tafel bij het raam, met uitzicht op de stadslichtjes. Ik voel me een beetje underdressed in mijn eenvoudige zwarte jurk en enkellaarsjes, maar dat lijkt Derek niet te deren. Hij schuift mijn stoel aan en neemt dan plaats tegenover me.

‘Ik hoop dat je van zeevruchten houdt,’ zegt hij terwijl hij het menu doorneemt. ‘Ze hebben hier een uitmuntende kreeft.’

‘Ik heb wel vreemdere dingen gegeten.’

‘Oh?’ Zijn wenkbrauwen gaan omhoog en dan plotseling weer naar beneden als hij beseft wat ik bedoel. ‘In Mongolië?’

‘Sommige herinneringen zijn eigenlijk heel goed,’ mijmer ik, terwijl de ober naar onze tafel komt met een fles wijn.

‘Herinneringen aan het eten?’

‘Ja, toen ik er eenmaal aan gewend was. De mensen, het eten, hun woningen... Soms denk ik er warm aan terug.’

‘Hm.’ Hij doet het weer, staart me aan met die intense blik. ‘Je veerkracht is inspirerend, Juliet.’

Ik haal mijn schouders op. ‘En hoe zit het met jou? Wat is het vreemdste dat jij gegeten hebt?’

De ober schenkt ons elk een glas wijn in en Derek neemt even de tijd om het rijke aroma op te snuiven voordat hij een slok neemt.

‘Het vreemdste dat ik heb gegeten? Er was die ene keer in Tokio... Ik was daar voor zaken en mijn gastheer nam me mee naar een piepklein restaurantje in een zijstraat. De kok was een oudere heer en hij sprak maar een paar woorden Engels. Maar hij had die blik in zijn ogen, alsof hij op het punt stond het geheim van het universum te onthullen. En toen serveerde hij ons een gerecht...’

Hij pauzeert voor een dramatisch effect, zijn ogen glinsteren van amusement. Ik leun voorover, benieuwd naar de rest van het verhaal.

‘Het was een kommetje met wat leek op grijze brij. Ik moet toegeven dat ik er een paar minuten naar gestaard heb, voordat ik eindelijk de moed had om het te proeven. En weet je wat?’

‘Wat?’

‘Het was fantastisch.’

Ik lach. ‘Wat was het?’

‘Ik heb geen idee,’ geeft hij toe met een schouderophaal. ‘Maar ik zal die maaltijd nooit vergeten. Of de blik op jouw gezicht nu.’

Ik steek speels mijn tong naar hem uit en hij grinnikt en heft zijn glas om te toosten. ‘Op onverwachte avonturen,’ zegt hij.

‘Maar niet te veel,’ voeg ik eraan toe.

Derek lacht; het is een warm geluid dat iets diep van binnen in me laat fladderen.

‘Het leven zit vol risico’s, nietwaar?’ zegt Derek, terwijl zijn blik de mijne vasthoudt. ‘Soms kan het nemen van een risico tot iets prachtigs leiden.’

‘Ik denk dat ik gewoon wel een tijdje genoeg heb gehad.’

‘Mm. Dat begrijp ik. Maar misschien is het tijd om weer een beetje te gaan leven. Wat denk jij?’

De ober arriveert om onze bestellingen op te nemen en verbreekt daarmee het moment. Ik bestel de zalm, Derek de kreeft. Terwijl we van onze maaltijd genieten, vertelt Derek verhalen van zijn reizen over de hele wereld—het beklimmen van de Kilimanjaro, duiken in het Great Barrier Reef, het verkennen van het Amazoneregenwoud. Zijn avontuurlijke geest is een beetje intimiderend, maar ik kan niet ontkennen dat het niet ook aanstekelijk is. Misschien heeft hij wel gelijk... Misschien heb ik mezelf te lang opgesloten in mijn veilige, alledaagse bubbeltje.

‘Hoe zijn jouw vrijdagavonden?’ vraagt hij plotseling.

‘Stil en saai. Waarom?’

Hij grijnst. ‘Volgende week is er een liefdadigheidsgala. Ik word daar verwacht en, nou ja, ik hoopte een date mee te kunnen nemen.’

‘Oh... Ik?’

‘Ja, jij,’ lacht Derek. ‘Ik zou het heerlijk vinden om jou aan mijn zijde te hebben, Juliet. En ik beloof je dat het leuk wordt.’

‘Voor welk goed doel is het?’

‘Het is voor een kinderziekenhuis in Syrië.’